

Efter denne Udtalelse af den høieste sagkyndige Myndighed maa der efter Justitsministeriets Mening lægges afgjørende Vægt paa det økonomiske Hensyn, hvorefter selve Omdannelsen af Bygningerne i Viborg med Tillæg af fornødent Beløb til muligt Indkjøb af Jord, selv om Værdien af disse Bygninger, til Rebrødning og Grunden, høit regnet til 100,000 Kroner, tillægges, kun vil kræve 400,000 Kroner, medens to nye Hjælpeanstalter mindst ville udkræve 1,000,000 Kroner og en hel ny Anstalt for helbredelige og uhelbredelige Patienter, beregnet paa 400 Patienter, vil nødvendigvis koste en Udgift af c. 1,500,000 à 1,600,000 Kroner. I Overensstemmelse hermed er det saaledes i Lovforslagets § 1 foreslaaet at skrive til at omdanne den nedlagte Strafanstalt i Viborg til et Asyl, bestemt til Modtagelse af 300 i Distrikterne, med Undtagelse af Kjøbenhavn, og i Nørrejylland hjemmehørende uhelbredelige Sindsfyge.

Spøad angaaer Udredelsen af de til den foreslaaede Omdannelse medgaaende Beløb skal Ministeriet bemærke, at man vel ingenlunde har tabt Spørgsmaalet af Syne om at lade Udgifterne til samtlige Sindsfygeanstalter efter forudgaaet Overenskomst og Opgjørelse med Staden Kjøbenhavn, der har sin egen kommunale Anstalt, blive til Statsudgifter. For Liden har Ministeriet dog ikke været i Stand til at fremkomme med dertil sigtende Forslag. Dels har det, saalænge det under de stedfundne Overveielser maatte stille sig uvisst, hvilke yderligere Udgifter, Afhjælpsen af den Trang til Plads, der nærmest gjør sig gjældende i de Anstalter, i hvilke Staden Kjøbenhavn ikke er Lodtager, vilde medføre, maattet stille sig som meget uhenfigtsmæssigt at indlede de Forhandlinger med Kjøbenhavns Kommune, som Iverksættelsen af en saadan Plan selvfølgelig forudsætter, dels har Ministeriet forment, at den videre Gang af det Rigsdagen forelagte Lovforslag om den offentlige Fattigforplejelse, der fra mer end en Side berører det nævnte Spørgsmaal, helst maatte være noget mere overflueligt, end den for Liden er det. Dertil kommer endelig, at Finansministeriet i Anledning af Justitsministeriets Henvendelse i saa Henseende har udtalt Betænkkeligheder ved, at der paadrages Statskassen en saa stor og stadig stigende Udgift, som Dækningen af Sindsfygeanstalternes Underbalance vilde være, og i ethvert Fald bestemt har modsat sig, at dette Spørgsmaals Be-

svarelse foregribes ved den her foreliggende enkelte Side af Sagen. Under disse Omstændigheder stjoerner Ministeriet ikke rettere, end at det, naar Afhjælpsningen af den paatværende Mangel paa Plads til Anbringelsen af Sindsfyge ikke skal lide en alt andet end ønskelig Udsættelse, er nødvendigt foreløbigt med Hensyn til Omdannelsen af Anstalten i Viborg at forblive i det ved Pl. af 13de Oktober 1847 og Lov af 23de August 1853 anviste Spor, og dette turde være saameget mindre betænkkeligt, som derved dog i Virkeligheden ikke skabes nogen Præjudice for Afgjørelsen af hint Spørgsmaal, naar dette i beleiligt Tid og efter fornøden Forberedelse senere reises.

I den Omstændighed, at det lige indtil den allersejeste Tid har maattet stille sig som uvisst, om det endelige Valg for Ministeriets Bedkommende vilde falde paa Omdannelsen af Bygningerne i Viborg, og i den samtidige Nødvendighed af om muligt at forelægge Sagen i Rigsdagens indeværende Samling, ligger endelig Grunden til, at der ikke har været Leilighed for Ministeriet til at lade Arkitektens Overflag undergive yderligere sagkyndig Bearbejdelse. Saavel af den Grund som ogsaa fordi der ved Overflag, der angaa Omdannelse af ældre Bygninger, stedsse kun vil kunne erholdes en tilnærmelsesvis Nøjagtighed, og da der endelig mangler Forslag og Inventarium til Anstaltens eventuelle Forsyning med Inventarium, vil Ministeriet ikke kunne foreslaa nogen Sum som et Maximum, der ikke maa overskrides. Ligesom det imidlertid er en Selvfølge, at Ministeriet ubetinget vil anse sig bundet ved de Rigsdagen forelagte Byggeplaner, alene med den ovenberørte ubetydelige Ændring i Henseende til Anbringelsen af en Trappe, saaledes tør Ministeriet forudsætte, at der med saameget mindre Betænkkelighed vil kunne gives Ministeriet den i Forslagets § 1 begjærte Bemyndigelse, der ikke er videre end hvad der blev tilstaaet ved Lovene af 20de August 1853 og 16de Februar 1856, som der for indeværende Finantsaar kun begjæres et Beløb af 160,000 Kroner, og der saaledes vil blive tilstrækkelig Leilighed til, naar de yderligere Beløb, der blive fornødne, begjæres paa Finantslov, nærmere at prøve og begrænse de Krav, der maatte stilles.

Med Hensyn til Forslagets § 4 bemærkes, at denne er stemmende med Lov af 3die April 1868 § 4.